

2 Timotei - Comentarii Jean Koechlin

Atât de diferită de prima, această a doua epistolă se destăinuie cu privire la un timp de ruină în care apostolul, întemnițat, la sfârșitul alergării sale, asistă la un declin rapid al mărturie pentru care lucrase atâta. Dumnezeu însă Se folosește de aceste progrese ale răului, deja vizibile în vremea apostolilor, pentru a ne da această epistolă care ne arată calea de urmat și resursele credinței în „timpuri grele”, care sunt cele ale noastre, astăzi (cap. 3.1). «Curaj» – îi scrie Pavel „copilului său preaiubit” – «nu te înspăimânta!». Ceea ce posedăm noi este mai departe de cât poate să atingă vrăjmașul și este păzit de puterea lui Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt – Acesta rămâne un duh de putere, de dragoste și de chibzuință și locuiește în noi (v. 14; Ioan 14.17b). „Mântuitorul nostru Isus Hristos” nu S-a schimbat. Victoria câștigată de El asupra morții este pentru veșnicie (v. 10). Toate punctele de sprijin exterioare s-au prăbușit, credința rămânând să se bazeze numai pe Domnul (v. 12; Psalmul 62.1). Nu atunci când totul merge bine, ci atunci când totul merge rău este pusă la încercare credința fiecăruia (Filipeni 2.22). În fața împotrivirii, mulți l-au părăsit pe apostol (v. 15), în timp ce un frate devotat, Onisifor, îl căutase și-l vizitase în închisoare. El făcea parte dintre acei milostivi care vor avea parte de îndurare (v. 18; Matei 5.7 și 25.36b).

„Întărește-te în har” (v. 1), îi recomandă apostolul iubitului său ucenic. El însuși aflase acest secret din gura Domnului: „Harul Meu îți este de ajuns; pentru că puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune...” (2 Corinteni 12.9). Trei exemple, cel al ostașului, al atletului și al plugarului, ilustrează renunțarea, ascultarea și răbdarea creștinului. Observăm ceea ce îl caracterizează pe un bun ostaș: nu se încarcă cu bagaje inutile; este disciplinat, cu scopul de a plăcea superiorilor; știe că profesiunea de ostaș implică inevitabil suferințe, pericole și lovituri de primit, dar de asemenea știe că acestea sunt urmate de aprecieri, de medalii și de defilări în zilele glorioase. Acest cuvânt este sigur, toată Scriptura îl confirmă: purtarea noastră de acum își va regăsi eternul contrariu: astăzi suferințe și moartea cu Hristos; mâine viața împreună cu El, domnia și gloria veșnică. Dragi prieteni credincioși, Isus Hristos ne-a înrolat sub steagul Său! Într-o armată însă se pot afla dezertori, care-și reneagă drapelul și comandantul (v. 12b; Iuda 4b). Există mii de modalități, chiar și pe tăcute, de a ne trăda Căpetenia. Fie ca dorința de a avea aprobarea Lui, astăzi tănuită, mâine afirmată, să facă din noi buni ostași, apti să lupte lupta cea bună! (cap. 4.7,8; 1 Timotei 6.12).

Când totul merge bine, astfel că lucrarea prosperă, lucrătorul n-are niciun motiv să se rușineze înaintea oamenilor (vezi cap. 1.8,12,16b). Dimpotrivă însă, când mărturia este în ruină, rușinea este un sentiment de care scăpăm cu greu. Dar ce contează disprețul lumii, dacă suntem aprobați de Dumnezeu (v. 15; aprobat: încercat și găsit bun)! Acest capitol ne trasează o linie de conduită care ne permite ca, în orice împrejurare, să fim siguri de această aprobare. «Acolo unde domină necredința și corupția, creștinul credincios se separă. În raporturile cu persoanele, se curățește; cu poftele, fuge; cu binele, îl urmărește; cu credincioșii, îi caută, se alătură lor și se închină împreună cu ei lui Dumnezeu.» (H.R.). În practică, versetele 19-22 i-au condus pe scumpii copii ai lui Dumnezeu să se retragă din diverse sisteme religioase ale creștinătății și să se strângă în jurul Domnului pentru a-l aduce laudă. Am auzit deja un „fugi” și un „urmărește” în cea dintâi epistolă (cap. 6.11). Domnul să graveze acest verset 22 în inima tuturor tinerilor credincioși. Totodată să nu uităm că, pe cât de fermi trebuie să fim în raport cu adevărul și cu principiile care nu admit niciun compromis, pe atât de răbdători și de blânzi trebuie să fim în raport cu persoanele (v. 24, 25; Efeseni 4.2).

Sumbrul portret moral din versetele 2-5 seamănă cu cel din Romani 1.28-32, cu această diferență strânsă că aici nu sunt zugrăviți păgâni, ci oameni care-și zic creștini. Iar ceea ce îl agravează este că forma de evlavie, ipocrizia, acoperă aceste trăsături înspăimântătoare cu o spoială înșelătoare. „Dar tu...”, întrerupe din nou apostolul (v. 10, 14; 4.5). De o parte sunt acești oameni imorali, „întotdeauna învățând și neputând veni niciodată la cunoștința adevărului...” (v. 7); de cealaltă parte se află acest tânăr slujitor al lui Dumnezeu, hrănit încă din copilărie cu „sfintele scrieri”, sub influența unei mame și a unei bunici evlavioase (cap. 1.5). Ce fericiti sunt cei care, încă de la vârstă fragedă, au fost cititori perseverenți ai Cuvântului lui Dumnezeu! Lor, și nouă tuturor, se adresează acest îndemn: „rămâi în cele ce ai învățat” (v. 14). Versetul 16 stabilește deplina inspirație a tuturor Scripturilor și, în același timp, autoritatea lor pentru a învăța, pentru a convinge, pentru a îndrepta și pentru a instrui în dreptate. Cuvântul lui Dumnezeu îl hrănește și îl formează pe omul lui Dumnezeu. Timotei era unul dintre aceștia, în pofida tinereții lui (v. 17; 1 Timotei 6.11). Acest titlu de om al lui Dumnezeu este încă și mai nobil decât cel de ostaș, de lucrător sau de rob al Domnului (cap. 2.3,15,24). Dumnezeu ne arată aici cum putem deveni astfel. De asemeni, El să ne ajute să dorim să devenim astfel!

Chiar dacă mulți își întorc urechile de la adevăr (v. 4), lucrătorul Domnului nu trebuie să lucreze în mai mică măsură, ci să vestească Cuvântul, să avertizeze, să stăruie „la timp și nelatimp”, să convingă, să mustre, să îndemne..., pe scurt să-și împlinească deplin slujba (v. 2, 5). Pavel dăduse el însuși exemplu. Alergarea lui era încheiată. Sportivii însă știu că o competiție nu este niciodată câștigată înaintea liniei de sosire. A abandona sau a te lăsa depășit pe ultimii metri înseamnă a fi pierdut toată cursa ... cu premiul ei. Și acești ultimi pași sunt adesea cei mai dificili. Apostolul nostru drag ne dă o apreciere rapidă emoționantă a condițiilor finale ale luptei și cursei sale: închisoarea, frigul și lipsa hainelor (1 Corinteni 4.11; 2 Corinteni 11.27; aici el cere mantaua: v. 13), răutatea și împotrivirea oamenilor (v. 14, 15), înfățișarea lui înaintea Cezarului (Nero) în absența tuturor prietenilor (v. 16). Aceștia se risipiseră. Dima chiar îl abandonase. Nu putem fi în același timp dintre cei care iubesc „veacul de acum” (v. 10) și dintre cei care iubesc arătarea Domnului (v. 8). Iar epistola se încheie cu suprema resursă într-un timp de ruină: harul. Acesta era cuvântul de «salut» al apostolului (cap. 1.2) și, de asemenea, este cuvântul său de «adio» (v. 22). Acest har să fie cu fiecare dintre noi!